

Sygn. akt V Kz 71/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi V Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Pisarska (sprawozdawca)

Sędziowie: SO Wojciech Cerski

del. SR Andrzej Rembowski

Protokolant st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Joanny Rochalskiej

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **T. D.**

skazanemu za przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i innych

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi X Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Brzezinach z dnia 18 grudnia 2013 roku

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k.

postanawia

1. utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy;
2. zwolnić skazanego w całości od kosztów sądowych za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi X Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Brzezinach postanowieniem z dnia 18.12.2013 r., na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do skazanego T. D..

Powyższe postanowienie zaskarżył skazany podnosząc, że jego zdaniem, sąd nie podjął się rozpatrzenia połączenia wyroków pozostałych, poza wyrokiem w sprawie II K 377/02; zarzuca, że nie zostały zastosowane zasady z art. 576 § 1 kpk oraz art. 569 kpk; odwołuje się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24.05.78 r.

Domaga się połączenia wyroków podlegających wykonaniu, z pominięciem wyroku w sprawie II K 377/02 oraz o okazanie skarżącemu humanitarnych zasad jako osobie skazanej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego zasadne nie jest i nie mogło podlegać uwzględnieniu.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń i słusznie uznał, że kary wymierzone skazanemu w sprawach, jakie toczyły się przeciwko niemu i zostały zakończone prawomocnymi wyrokami, nie podlegają połączeniu. Zasadnie też sąd pierwszej instancji ocenił możliwość orzeczenia wobec skazanego kary bądź kar łącznych, biorąc pod uwagę wszystkie wydane dotychczas prawomocne wyroki, a nie tylko te, które wskazał T. D. w złożonym wniosku. Zgodnie z art. 570 k.p.k. wyrok łączny sąd wydaje nie tylko na wniosek, ale również z urzędu.

Zatem stanowisko autora środka odwoławczego, który domaga się wydania wyroku łącznego obejmującego skazania w sprawach, które wymienił w swoim wniosku, z pominięciem wyroku wydanego w sprawie II K 377/02, będąc subiektywnie przekonany o możliwości jego wydania i nadto w sposób dlań najbardziej korzystny, nie może podlegać aprobacie.

Skazany domagając się orzeczenia kary łącznej i będąc przekonany o możliwości wydania wyroku łącznego, powołuje się na art. 576 § 1 k.p.k. oraz art. 569 k.p.k. Tymczasem, co należy podkreślić, przepis art. 569 k.p.k. nie jest samodzielną podstawą orzekania kary łącznej, a jedynie określa sposób jej orzekania i właściwość sądu, ale tylko wówczas, gdy są spełnione warunki wskazane przez ustawodawcę w art. 85 k.k. Do tych ostatnich, a w zasadzie ich braku, w sytuacji procesowej skazanego, odniósł się Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Stanowisko sądu pierwszej instancji jest całkowicie prawidłowe, jego motywy zostały przedstawione w sposób jasny i zrozumiały, i sąd odwoławczy w pełni je podziela.

Zauważyć należy, iż w świetle obecnie obowiązujących przepisów dotyczących orzekania kary łącznej, a także obecnie wyrażanego w tym przedmiocie stanowiska Sądu Najwyższego, wydanie wyroku łącznego nie musi łączyć się z poprawieniem sytuacji skazanego, gdyż jeśli zostanie zastosowana zasada kumulacji, którą przecież przewiduje art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 8 czerwca 2010 r., to skazany może w żaden sposób nie skorzystać na wydaniu wyroku łącznego. By jednak można było stosować reguły orzekania kary łącznej określone we wskazanym powyżej przepisie, muszą zaistnieć warunki jej orzeczenia wynikające wyczerpująco z art. 85 k.k.

Z kolei przepis art. 576 § 1 k.p.k., na który powołuje się skarżący, ma charakter instrukcyjny i dotyczy etapu wykonywania wyroków podlegających połączeniu, po uprawomocnieniu się wyroku łącznego. Z oczywistych względów przepis ten nie mógł, i nie może nadal, mieć zastosowania w sytuacji procesowej skazanego, skoro nie mogło dojść do wydania wyroku łącznego w jakimkolwiek zakresie wobec jego osoby.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania racji skarżącego i dlatego orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Mając na względzie fakt odbywania przez skazanego kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., należało zwolnić go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.